

# Yalnızlığın Baş Şehrinde

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 20 Aralık 2018

İllet bir terennüm solabilir ansızın;  
Vakur bir başkaldırı da başa alır yaşanmış  
Her hikâyeyi;  
Dipçığı ile vurulur insan, yalnızlığın,  
Beyitler aşarken enginleri  
Cafcaflı bir sessizliktir peyda olan.

Dümeni kırılmış bir düzen;  
Aşkın hicvine yenik bir dürtü  
Meyleden rüyaların indinde  
Soldan sağa sayıklar da sayıklar  
Aşkı ve hatıratı yine bilinmez külçesinde  
Doğar yeni ümitler ve yeni satırlar...

İhtirasın gölgesinden kaçıp  
Sığındığın ikbali yok sayar  
Partizan hayaller:  
Göğün melteminde şafak atar  
İsyanın tozunda  
Kaynar gider tüm huzur  
Aslında aşikâr notalarda  
Bendine itaatkâr  
Yeni yetme imgeler  
Salta yapar biteviye üzücün  
Hükmettiği o saldırı  
Şafakla geceyi yarıladiğın  
Adeta saltanatını buyur eder  
İçi çürümüş isyanlarda  
Soluyan belki solan yanlı kader  
Ve ahir zaman büker bileğini;  
Sıkar içindeki düşleri...

Mengenenin verdiği azabı  
Yok sayıp da atar damarında şiirin  
Yeni bir kalpazan mağduriyet başaklara sarılır

Aslından kopmadan insan  
Kimi zaman seyrüseferinde  
Yoldan çıkmamış hayallerin  
Nasıl da bağlanır basireti  
Hükmen ya da sehven ölümle  
Boy ölçüşür içinde kapışan melekeler:  
Bazen bir satır kundaklanır bazen rahvan bir  
Gölgeyi mimplersin.

İçin hep asi hep tehditkâr  
Zamanın tarhında asılı gökdelenler  
Hele ki içinde sıralı o düzenek  
Belki mağrur bir yürekte kayıtlı  
Bazen kırgınlığın adam boyu  
Yalnızlığın baş şehrinde  
Satılmışlar apartmanında yaşar  
Onca cüretkâr.

Yığılı körebe isyanlar belki de  
Masum bir şiiri daha sonlandırır kimi azap  
Zamanla büyür de büyür içindeki hicap  
Yanlıştan yanaysa korkun  
Sevmek mi akla zarar?  
Ya da yaftalanmış mizacın koruk düşlerinde  
Çetrefilli ayak sesi  
Sen aşk diye; sevgi diye  
Kapıldığın hezeyanlarda  
Hep acıya töhmet  
Hep ıstırap yalar yutar içindeki neşeyi  
En namert kurşunla vurulursun arkandan  
Bazen bir dostun elinden  
Bazen dilinden yana başın eğik olmadan  
Düştüğün yollarda  
Karalar bağlar melekler  
Ve Tanrının uzlaşısı  
Aşkın rahmetine karışır...

Sen ki; sevdiğin kadar  
Yalnızlığa mahkûm bir düş olma hüviyetinle

Ölüm kadar dardasındır  
Kayıpların hulasasında  
Hesaplar kapanır kapanmasına da  
İz sürdüğün değil  
Gönül koyduğun tüm yüreklerde  
Mihriban bir yalnızlıktır baş şehri umutların  
Aşkın hitabesinde yenik düşmenin verdiği  
Hezeyanı sonlandıramazken hayatın külliyatında.